

[Socialministeren.]

Med hensyn til de med forslaget gennemførelse forbundne udgifter skal jeg nærmere henvise til bemærkningerne til lovforslaget, hvoraf det fremgår, at det ikke vil være muligt at foretage en skønsmæssig beregning af merudgiften som følge af ændringen i invaliditetsbegrebet, og at merudgiften ved gennemførelsen af de øvrige ændringer skønsmæssigt er anslået til ialt ca. 5,35 mill. kr. årlig.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Da den nye lov for størstedelens vedkommende er foreslået at skulle træde i kraft den 1. april d. å., og da der nødvendigvis — såvel fra ministeriets og invalideforsikringsrettens som fra kommunernes side — kræves nogen forberedelser forud for ikrafttrædelsen, skal jeg tillige anbefale forslaget til meget hurtig behandling her i tinget.

Samtidig har jeg den ære for det høje ting at forelægge forslag til ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til kronisk syge), ligeledes således som dette forslag er vedtaget i det andet høje ting.

Dette lovforslag er en følge af forslaget til ændring af folkeforsikringsloven. Som jeg nævnte før, indeholder dette forslag bl. a. en bestemmelse om indførelse af en særlig ydelse til personer, som ikke er invaliderentemodtagere, men som er så svært invaliderede, at de, såfremt de havde oppebåret invaliderente, ville have været berettiget til bistands- eller plejetillæg i henhold til folkeforsikringslovens § 40, stk. 3. Forudsætningen for at kunne få denne særlige ydelse er, at man, bortset fra erhvervs- evnens nedsættelse i det i folkeforsikringslovens § 38, stk. 1, fastsatte omfang, opfylder betingelserne for at få invaliderente, herunder at man altså er invalideforsikret.

Med hensyn til personer, som ikke har kunnet invalideforsikres, men som iøvrigt opfylder betingelserne for at oppebære invaliderente, er der som bekendt i forsorgslovens §§ 247—248 givet nogle særlige bestemmelser, hvorefter der til sådanne personer kan ydes en underholdshjælp svarende til invaliderenten. Hjælpen kan dog ikke ydes, såfremt de pågældendes indtægt eller formue ligger over sygekassegrænserne.

Efter den sammenhæng, der hidtil har bestået mellem reglerne om invaliderente og reglerne om hjælp til de ikke-invalideforsikrede kronisk syge, har man fundet det rimeligt, at den foreslåede særlige ydelse til svært invaliderede forsikrede personer også skal kunne ydes til sådanne ikke-

invalideforsikrede personer, som ville have kunnet få underholdshjælp efter forsorgslovens §§ 247—248, såfremt deres erhvervs- evne havde været nedsat i det foreskrevne omfang.

Det foreliggende lovforslag tilsigter at tilvejebringe hjemmel herfor.

Idet jeg iøvrigt skal henvise til bemærkningerne til forslaget og til udvalgsbetænkningen, hvori også denne ændring er omtalt, skal jeg ligeledes anbefale dette forslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Dose: De af socialministeren forelagte to lovforslag, som vi her påbegynder behandlingen af, har forud været drøftet i offentligheden, efter at embedsmandsudvalgets betænkning var offentliggjort, og folkettinget har nu haft en lang drøftelse af dem og en udvalgsbehandling med positivt resultat. Jeg vil gerne fastslå, at disse love er af stor betydning for en gruppe af dårligt stillede i vort land, selvom de vel ikke altid kan dække det, man ønsker, når man i særlig høj grad føler trang til hjælp på et område som det, der her er tale om. De mennesker, der har hjælp behov, ønsker oftest — og det vil jeg gerne understrege som en af de ting, jeg har fæstnet mig ved under den diskussion, der har været ført — denne hjælp som en hjælp til selvhjælp, ikke bare som en hjælp til, at man kan leve, en hjælp til, at man kan klare sig, som et tilskud til en indtægt, der grundet på ens invaliditet ikke kan blive så stor som normalt. Dette er noget af det, der stærkest har præget diskussionen fra de organisationers side, som har haft interesse i disse to love.

Der har været ventet længe på en lovændring af denne art. Man drøftede spørgsmålet i 1946, efter den periode, der da var gået, og nu er vi altså endelig nået frem til at få et lovforslag forelagt; og vi understreger, hvor nødvendigt det er, at man får det gennemført så hurtigt som muligt, idet man ønsker, at lovændringen kan træde i kraft den 1. april 1950.

Folketinget har haft en række principielle drøftelser om sagen, som jeg ikke skal gå nærmere ind på. Venstres ordfører i folkettinget, tror jeg det var, sagde, at socialministeren var en modig mand, når han turde stille forslag om at ændre nogle af de principper, der lå til grund for denne lovgivning, og tage en diskussion op på dette grundlag. Jeg synes nu, det er rimeligt, og jeg tror, enhver socialminister, der havde modtaget denne betænkning fra embedsmandsudvalget, ville have følt sig foranlediget til at fremsætte forslag, der søgte på